

Spoštovani predsednik Republike Slovenije, drage prostovoljke in prostovoljci, darovalke in darovalci, dame in gospodje!

Za zgodovino Rdečega križa Slovenije so pomembni trije mejniki:

- leto 1866, ko je bilo pri nas na Kranjskem pred stopetdesetimi leti in komaj tri leta po ustanovitvi Mednarodnega Rdečega križa ustanovljeno "Žensko društvo za pomoč ranjenim in hudo bolnim vojakom"
- leto 1944, ko je bil na osvobojenem ozemlju v Beli krajini obnovljen v vojni razpuščeni odbor Rdečega križa Slovenije;
- in leto 1991, ko je Rdeči križ Slovenije postal samostojna organizacija v samostojni državi in ga je dve leti kasneje priznala kot enakopravnega člana tudi Mednarodna zveza društev Rdečega križa in Rdečega polmeseca.

Vsebine in obsega delovanja Rdečega križa pa ne morem opisati le s tremi izbranimi datumi. Niti s tisočkrat tremi. Vsak dogodek, ki je v nekem času in na nekem kraju povezal prostovoljce in darovalce Rdečega križa, da bi pomagali soljudem v stiski, je za zgodovino Rdečega križa enako pomemben in je delček velikega mozaika njegovega delovanja v dobro ljudem.

Lahko bi dejanja merili s številkami: 14.000 prostovoljcev Rdečega križa v enem letu pomaga desetkrat toliko ljudem: razdeli skoraj dva tisoč ton hrane in oblačil, nudi druge oblike pomoči 70.000 ljudem, med njimi 4500 Romom in brezdomcem, zbere sto tisoč litrov krvi, opravi tisoč tečajev prve pomoči, izvede poldrugi tisoč aktivnosti na področju premagovanja zasvojenosti in omogoči počitnice na morju 4500 otrokom iz socialno odrinjenih družin. Samo ob lanski begunski krizi je 3000 prostovoljcev Rdečega križa na ta ali oni način pomagalo četrť milijona beguncem.

Če bi mogli, bi delo Rdečega križa izmerili s preštetiimi solzami stiske ki jih prostovoljke in prostovoljci spreminjajo v solze olajšanja, ter globino brezen obupa, v katere naši prostovoljci pošiljajo žarke upanja.

Spoštovane gospe in gospodje!

Pričakovali smo, da se bo z vse bogatejšim in razvitejšim človeštvom potreba po humanitarni dejavnosti manjšala in končno omejila na naravne in druge nesreče, ki jih ni mogoče preprečiti. Vendar se to ne uresničuje: za veliko večino tragičnih okoliščin, kjer je potrebno delovanje Rdečega križa, je še vedno kriv človek: od vojn in uničevanja okolja do revščine, ki je posledica ropanja in krivičnega razporejanja naravnih in družbenih dobrin. Še naprej gledamo v zrcalu dva naša obraza: tistega, ki se ne ustavi pred ničemer, da bi lahko zadostil svojemu pohlepu, in drugega, solidarnega in sočutnega, ki z mnogo šibkejšimi močmi vsaj deloma odpravlja posledice ravnanja prvega.

Na današnji dan je prav, da se prostovoljcem in prostovoljkam Rdečega križa zahvalimo za njihovo požrtvovalno delo. Seveda vemo, da svojega poslanstva ne

opravljajo zato, ker bi pričakovali hvaležnost in zahvalo. Prostovoljci so postali, ker je občutek, da človeku v stiski pomagajo, neskončno lepši od tistega, da so se od njega odkrenili. Rdeči križ nam vsem daje občutek – tistim ki dajejo in tistim, ki prejemajo, pa tudi vsem drugim - da smo del velikega valovanja povezanosti, sočutnosti in solidarnosti. Da še vedno živimo v družbi, kjer je človek človeku lahko človek.

Rdeči križ ne moleduje za pomoč, pa tudi zahteva je ne. Pač pa jo pričakuje. Pričakuje, da se tisti, ki lahko dajo, ovedo, da jim Rdeči križ omogoča lajšanje vesti. Seveda je prav, da se danes darovalkam in darovalcem za pomoč zahvalimo, pa najsi gre za njihovo delo, kri, denar ali materialne dobrine. Pa tudi zanje sem prepričan, da ne darujejo zaradi zahvale, temveč ker vedo, da je tudi njihovo preživetje na malo daljši rok odvisno od tega, ali bomo vsi skupaj uspeli zagotoviti čvrsto socialno povezanost, večjo ekonomsko enakost, mir in osebno dostojanstvo vseh ljudi.

Prihodnost človeštva bo v skupnosti resnično sočutnih in solidarnih ljudi ali pa je ne bo.

Hvala vsem, ki z nami delite in verjamete v pot in prihodnost Rdečega križa Slovenije.